

Αριθμός Απόφασης 316/2020

Αριθμός 316/2020

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Συγκροτήθηκε από τη Δικαστή, Τοπούζη, Εφέτη που ορίστηκε από τον Πρόεδρο του Τριμελούς Συμβουλίου Διευθύνσεως του Εφετείου Πειραιώς και από τη Γραμματέα, Τ.Λ..

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η υπό κρίση έφεση του ηττηθέντος εναγόμενου Ελληνικού Δημοσίου κατά της με αριθμό 3903/2018 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς καθώς και της συννεκαλουμένης με αυτήν με αριθμό 2406/2014 εν μέρει μη οριστικής απόφασης του ιδίου Δικαστηρίου, οι οποίες εκδόθηκαν κατά την τακτική διαδικασία, αντιμωλία των διαδίκων, έχει ασκηθεί σύμφωνα με τις νόμιμες διατυπώσεις και είναι εμπρόθεσμη, γεγονός το οποίο δεν αμφισβητείται από τους διαδίκους, ούτε από τα έγγραφα της δικογραφίας προκύπτει το αντίθετο, αρμοδίως δε φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (άρθρα 19, 495, 511, 513 παρ. 1, 518 παρ. 1 ΚΠολΔ). Κατά συνέπεια, αφού για το παραδεκτό της το εκκαλούν δεν υποχρεούται στην καταβολή παραβόλου, σύμφωνα με το άρθρο 19 § 1 του ν.δ. από 26.6/10.7.1944 και την αναλογικώς εφαρμοζόμενη, για την ταυτότητα του νομικού λόγου, διάταξη του άρθρου 30 ν.δ. 22.4/16.5.1926 (βλ. και ΕΑ 2280/2016, δημοσιευμένη στη Νόμος), πρέπει η έφεση να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της κατά την ίδια διαδικασία, κατά την οποία εκδόθηκε η εκκαλουμένη (άρθρο 533 παρ.1 ΚΠολΔ)

Με την απευθυνόμενη ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς από 25.8.2010 και με αριθμό καταθέσεως/14.9.2010 αγωγή του που άσκησε ο ενάγων και ήδη εφεσίβλητος μαζί με τον απλό ομόδικό του, μη διάδικο στην παρούσα δίκη,, κατά του εναγόμενου και ήδη εκκαλούντος Ελληνικού Δημοσίου, κατά τη δέουσα εκτίμηση του δικογράφου, ισχυρίστηκε ότι είναι κύριος κατά ποσοστό ½ εξ αδιαιρέτου ενός αγροτεμαχίου, που βρίσκεται στη θέση «.....» επί της χερσονήσου «.....» Αμπελακίων Σαλαμίνας, έκτασης 280 τ.μ. κατά τον τίτλο κτήσης και 274 τ.μ. κατά τη μέτρηση του Κτηματολογίου, που έχει λάβει ΚΑΕΚ ./..... και εμφανίζεται επίσης στον αριθμό του Οικοδομικού Τετραγώνου (Ο.Τ. ...) στο από Ιουλίου 1961 σχεδιάγραμμα του μηχανικού, αντίγραφο του οποίου είναι προσαρτημένο στο υπ' αριθ./1964 συμβόλαιο του συμβολαιογράφου Πειραιά, σύμφωνα με το οποίο συνορεύει βόρεια με πλευρά μήκους 20 μέτρων με το υπ' αριθ. αγροτεμάχιο με αριθμό ΚΑΕΚ, ανατολικά με πλευρά μήκους 14 μέτρων με το υπ' αριθ. αγροτεμάχιο του ίδιου τετραγώνου και σχεδιαγράμματος με οδό με αριθμό ΚΑΕΚ, νότια με πλευρά μήκους 20 μέτρων με το υπ' αριθ. αγροτεμάχιο του ίδιου τετραγώνου και σχεδιαγράμματος με αριθμό ΚΑΕΚ και δυτικά με πλευρά – πρόσοψη πλευρά μήκους 14 μέτρων με οδό με ΚΑΕΚ Ότι την κυριότητα κατά το άνω ποσοστό εξ αδιαιρέτου απέκτησε με παράγωγο τρόπο, ήτοι με αγορά δυνάμει του υπ' αριθ./7-1-1977 συμβολαίου του συμβολαιογράφου Πειραιά,, νομίμως μεταγεγραμμένου, από τον αληθινό κύριο αυτού,, άλλως με πρωτότυπο τρόπο, ήτοι με χρησικτησία, τακτική άλλως έκτακτη, κατόπιν προσμετρήσεως και του χρόνου χρησικτησίας όλων των δικαιωπαρόχων του, άμεσου και άπώτερων, οι οποίοι όπως αναλυτικώς εκθέτει, διακατείχαν τούτο, ως τμήμα ακινήτου μείζονος εκτάσεως και ασκούσαν επ' αυτού (ως και ο ίδιος) τις διά του αγωγικού δικογράφου αναφερόμενες διακατοχικές πράξεις, οι οποίες προσιδιάζουν στην φύση και τον προορισμό του (καλλιέργεια, βόσκηση ζώων, δενδροφύτευση, περίφραξη, καταμετρήσεις, ανέγερση κτισμάτων και συναφείς) διανοία κυρίου και καλή πίστιν διά της εκτιθεμένης στο αγωγικό δικόγραφο σειράς

διαδοχικώς ήδη προ του έτους 1850 και έκτοτε συνεχώς και αδιαλείπτως έως της ασκήσεως της ενδίκου αγωγής, και ότι κατά την διαδικασίαν της κτηματογραφήσεως της περιοχής το Ελληνικό Δημόσιο προέβαλε δικαίωμα κυριότητας επ' αυτού και τούτο καταχωρήθηκε στα βιβλία του Κτηματολογικού Γραφείου Αμπελακίων Σαλαμίνας ως πλήρους κυριότητάς, ήτοι κατά 100%. Με βάση δε το ως άνω ιστορικό, κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα λεπτομερώς στην αγωγή, ζητούσε να αναγνωρισθεί κύριος του επιδικίου ακινήτου σε ποσοστό 50% εξ αδιαιρέτου και να διορθωθεί ως ανακριβής η ανωτέρω πρώτη εγγραφή, ώστε το επίδικο να μην εμφανίζεται ότι ανήκει στην κυριότητα του εναγόμενου αλλά ως κύριος αυτού, κατά το προαναφερόμενο ποσοστό, να καταχωρισθεί ο ίδιος. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με τη συνεκκαλούμενη 2406/2014 απόφασή του απέρριψε την κύρια βάση της αγωγής περί παράγωγου τρόπου κτήσης της κυριότητας καθώς και την επικουρική περί τακτικής χρησικτησίας, κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στην απόφαση (διατάξεις της εκκαλουμένης που δεν προσβάλλονται από το εκκαλούν). Αντίθετα, το Δικαστήριο έκρινε καθ' όλα ορισμένη και νόμιμη την αγωγή ως προς την επικουρική αγωγική βάση περί εκτάκτου χρησικτησίας, κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα σ αυτή, περαιτέρω δε το ίδιο Δικαστήριο ανέβαλε την έκδοση της οριστικής απόφασης και διέταξε την επανάληψη της συζήτησης στο ακροατήριο, προκειμένου: 1) να προσκομισθεί, με επιμέλεια των εναγόντων της ένδικης αγωγής, σχετικό έγγραφο από την αρμόδια προς τούτο υπηρεσία, δηλαδή από το Δήμο Σαλαμίνας ή από τη Νομαρχία Πειραιά ή από την αρμόδια Πολεοδομική Αρχή από το οποίο να προκύπτει εάν στην Κυνοσούρα Σαλαμίνας υφίσταται οικισμός οριοθετημένος, ο πληθυσμός του οποίου σύμφωνα με την τελευταία (προ της ενάρξεως εφαρμογής του ν. 3127/2003) απογραφή δεν υπερβαίνει τους 2.000 κατοίκους και 2) να διενεργηθεί πραγματογνωμοσύνη σχετικά με το: α) εάν, σε περίπτωση που υφίσταται οριοθετημένος οικισμός Κυνοσούρας, το επίδικο ακίνητο βρίσκεται τοποθετημένο εντός αυτού, β) εάν το εν λόγω ακίνητο εμπίπτει εντός του ΑΒΚ ή του ΑΒΚ δημόσιου κτήματος και γ) εάν το επίδικο ακίνητο εμπίπτει στη χωρική αρμοδιότητα της τέως Κοινότητας Σεληνίων ή της τέως Κοινότητας Αμπελακίων. Ακολούθως και αφού πραγματοποιήθηκαν τα όσα διέταξε το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την παραπάνω απόφασή του, τούτο εξέδωσε την 3903/2018 οριστική απόφασή του με την οποία, έκανε δεκτή την αγωγή του ενάγοντος και ήδη εφεσιβλήτου, κατά την ως άνω επικουρική της βάση και ειδικότερα αναγνώρισε ότι ο ενάγων κατέστη κύριος, σε ποσοστό ½ εξ αδιαιρέτου, του αναφερόμενου στην αγωγή ακινήτου, το οποίο έχει λάβει τον αριθμό ΚΑΕΚ, και διέταξε τη διόρθωση της πρώτης εγγραφής στα κτηματολογικά βιβλία του Κτηματολογικού Γραφείου Σαλαμίνας ως προς το ανωτέρω ακίνητο, ώστε στο οικείο κτηματολογικό φύλλο του εν λόγω ακινήτου να αναγραφεί ως κύριος αυτού σε ποσοστό ½ ή 50% εξ αδιαιρέτου ο ενάγων, με αιτία κτήσης την έκτακτη χρησικτησία, διαγραφομένου του ελληνικού Δημοσίου, κατά το αντίστοιχο ποσοστό, από το ανωτέρω κτηματολογικό φύλλο. Κατά των αποφάσεων αυτών, ήτοι της ως άνω οριστικής και της συνεκκαλουμένης με αυτήν εν μέρει οριστικής απόφαση του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου παραπονείται το εναγόμενο και ήδη εκκαλούν Ελληνικό Δημόσιο με την κρινόμενη έφεσή του και τους περιεχόμενους σ αυτή λόγους, που ανάγονται σε εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων από το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο και ζητούν την εξαφάνισή τους ώστε απορριφθεί καθ' ολοκληρία η ως άνω από 25.8.2010 αγωγή.

Με το πρώτο λόγο της εφέσεως το εκκαλούν ισχυρίζεται ότι η αγωγή είναι αόριστη και ως τούτο απορριπτέα, επειδή δεν αναφέρεται σε ποιο σημείο του μείζονος ακινήτου- το οποίο, κατά τους αγωγικούς ισχυρισμούς είχε έκταση 95.987 τμ, ανήκε στην απώτερη δικαιοπάροχο του ενάγοντος, και το επίδικο αποτελεί μερικότερο τμήμα αυτού-, τούτο (επίδικο) ευρίσκεται. Ο ανωτέρω, ωστόσο, λόγος εφέσεως είναι αβάσιμος και απορριπτέος. Τούτο, διότι, με βάση όσα εκτέθηκαν εκτενώς ανωτέρω, στην ένδικη αγωγή προσδιορίζεται σαφώς το επίδικο κατά θέση, έκταση, ιδιότητα και όρια, ενώ για το ορισμένο της ένδικης αγωγής δεν είναι αναγκαίος ο προσδιορισμός της θέσεως του επιδικίου σε σχέση με το μείζον ακίνητο, το οποίο, κατά την αγωγή, είχε αποκτήσει η ως άνω απώτερη δικαιοπάροχος του ενάγοντος, και από την κατάτμηση του οποίου αυτό προήλθε, δεδομένου ότι, όπως ήδη αναφέρθηκε ανωτέρω, αναφέρονται στην αγωγή και οι κωδικοί αριθμοί εθνικού κτηματολογίου (ΚΑΕΚ) των ομόρων ακινήτων και έτσι ουδεμία αμφιβολία δεν δύναται να δημιουργηθεί ως προς τη θέση και την ταυτότητά του, παρά τα αβασίμως υποστηριζόμενα από το εκκαλούν στον ως άνω λόγο της έφεσης.

Ι. Από τις ρυθμίσεις που περιέχονται στο πρωτόκολλο της 21.1/3.2.1830 “περί ανεξαρτησίας της Ελλάδος” (ιδίως στο άρθρο 5 αυτού) και στα ερμηνευτικά αυτού Πρωτόκολλα της 4/16.6.1830 και της 19.6/1.7.1830 σε συνδυασμό με τις ρυθμίσεις της από 27.6/9.7.1832 Συνθήκης της Κων/λεως “περί οριστικού διακανονισμού των ορίων της Ελλάδος” και τις διατάξεις του άρθρου 16 του νόμου της 26.6/10.7.1837 “περί διακρίσεως κτημάτων” προκύπτει, ότι το Ελληνικό Δημόσιο δεν έγινε καθολικός διάδοχος του Τουρκικού Δημοσίου, αλλά στην κυριότητά του περιήλθαν εκείνα μόνο τα κτήματα των Οθωμανών, τα οποία κατά τη διάρκεια του πολέμου κατέλαβε με τις

στρατιωτικές δυνάμεις και δήμεισε και εκείνα τα οποία, κατά το χρόνο υπογραφής των ως άνω πρωτοκόλλων, είχαν εγκαταλειφθεί από τους (αναχωρήσαντες) Οθωμανούς, πρώην κυρίου αυτών και δεν είχαν καταληφθεί από τρίτους, έως την έναρξη ισχύος του ανωτέρω νόμου, περί διακρίσεως κτημάτων, όχι όμως και τα όσα κατά την έναρξη της Ελληνικής Επανάστασης και ακολούθως κατέχονταν από Έλληνες ιδιώτες με διάνοια κυρίου, έστω και χωρίς έγκυρο και ισχυρό τίτλο. Ως προς τα ευρισκόμενα στην Αττική οθωμανικά κτήματα, δεν μπορεί να γίνει λόγος για περιέλευσή τους στην κυριότητα του Ελληνικού Δημοσίου με το δικαίωμα πολέμου, αφού η Αττική δεν κατακτήθηκε με όπλα, αλλά παραχωρήθηκε στο Ελληνικό Κράτος στις 31.3.1833, με βάση την από 27.6/9.7.1832 Συνθήκη της Κων/λεως και κατόπιν σχετικών συμφωνιών μεταξύ των Ελληνικών και Τουρκικών αρχών, ενώ, εξάλλου, κατά τη διάρκεια της τρίτης Τούρκικης κυριαρχίας στην Αττική (δηλαδή από 25.5.1827 έως 31.3.1833) και ειδικότερα κατά το έτος 1829, ο κυρίαρχος Σουλτάνος είχε εκδώσει θέσπισμα με το οποίο παραχώρησε δωρεάν στους Αθηναίους (Οθωμανούς και Έλληνες) την κυριότητα των ήδη κατεχομένων από αυτούς ακινήτων της Αττικής, τα σχετικά δε ιδιοκτησιακά τους δικαιώματα αναγνωρίστηκαν ακολούθως με το από 21.1/3.2.1830 Πρωτόκολλο Ανεξαρτησίας της Ελλάδος και με την πιο πάνω Συνθήκη της Εξάλλου Κων/λεως (ΑΠ 1354/2013). Εξάλλου, κατά τα άρθρα 1,2 και 3 του ΒΔ της 17/29.11.1836 “περί ιδιωτικών δασών” αναγνωρίζεται η κυριότητα του Δημοσίου επί κάθε έκτασης που αποτελεί, πριν την έναρξη της ισχύος του, δάσος, εξαιρέσει μόνον εκείνων των δασικών εκτάσεων για τις οποίες υφίσταται έγγραφη απόδειξη Τουρκικής Αρχής, ότι πριν την έναρξη του απελευθερωτικού αγώνα ανήκαν σε ιδιώτες, όπως και εκείνων οι οποίες ανήκαν σε ιδιωτικά χωρία και, υπό την προϋπόθεση, ότι σε αμφοτέρες τις περιπτώσεις, υποβλήθηκαν στην επί των Οικονομικών Γραμματεία προς αναγνώριση οι σχετικοί περί ιδιοκτησίας τίτλοι, εντός της από το άρθρο 3 οριζόμενης ανατρεπτικής προθεσμίας ενός έτους από τη δημοσίευσή του (29.11.1836). Με τις διατάξεις αυτές, θεσπίσθηκε υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου, τεκμήριο κυριότητας, σε όλα τα δάση, που υπήρχαν πριν την ισχύ του ως άνω διατάγματος, στα όρια του Ελληνικού Κράτους και δεν αναγνωρίστηκε νομίμως ότι ανήκουν σε ιδιώτες. Προϋπόθεση εφαρμογής του τεκμηρίου αυτού είναι η ιδιότητα του διεκδικουμένου ακινήτου ως δάσους κατά το χρόνο έναρξης ισχύος του παραπάνω διατάγματος. Οι από τις παραπάνω διατάξεις ισχυρισμοί του Ελληνικού Δημοσίου, που προβάλλονται από αυτό προς αντίκρουση της εναντίον του ασκηθείσας αναγνωριστικής (ή διεκδικητικής) αγωγής κυριότητας ακινήτου, αποτελούν ενστάσεις, ως γεγονότα διακωλυτικά της γένεσης του δικαιώματος κυριότητας του ενάγοντος και όχι αιτιολογημένη άρνηση μιας τέτοιας αγωγής. Επομένως, τα πραγματικά περιστατικά που θεμελιώνουν την ιστορική βάση των ισχυρισμών (ενστάσεων) αυτών, πρέπει να επικαλεσθεί και αποδείξει το ενιστάμενο Ελληνικό Δημόσιο και για το λόγο αυτό τις συνέπειες της αμφιβολίας του δικαστηρίου περί της βασιμότητας των ισχυρισμών αυτών τις φέρει το ενιστάμενο Δημόσιο και όχι ο ενάγων. Κατά συνέπεια εάν δεν αποδείχθηκε η ύπαρξη κυριότητας ή άλλου δικαιώματος του Δημοσίου η αγωγή δεν θα απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμη (ΑΠ 1182/2018, ΑΠ 946/2017, ΑΠ 148/2016, δημοσιευμένες στη Νόμος).

II. Σύμφωνα με τις διατάξεις των ν.8 παρ. 1 κωδ. (7.32), ν.9 παρ.1 πανδ. (50.14) ν.76 παρ. 1 πανδ. (18.1) και ν.7 παρ. 3 πανδ. (23.3) του Βυζαντινορωμαϊκού δικαίου, που ίσχυε από τον Αστικό Κώδικα (δηλαδή πριν τις 23.2.1946), μπορούσε να αποκτηθεί η κυριότητα του ακινήτου με έκτακτη χρησικτησία, κατόπιν άσκησης νομής επ' αυτού, με καλή πίστη και διάνοια κυρίου, σε χρονικό διάστημα μιας συνεχούς τριακονταετίας, με τη δυνατότητα αυτού που χρησιδεσπόζει, να συνυπολογίσει στο δικό του χρόνο νομής και εκείνον του δικαιοπαρόχου του, εφόσον είχε γίνει με νόμιμο τρόπο καθολικός ή ειδικός διάδοχος αυτού, ενώ, κατά το ίδιο δίκαιο, που ίσχυε πριν από τον Αστικό Κώδικα, τα δημόσια κτήματα είχαν εξαιρεθεί από την τακτική χρησικτησία. Από το συνδυασμό των διατάξεων αυτών προς εκείνες των άρθρων 18 και 21 του νόμου της 21.6/3.7.1837 “περί διακρίσεως δημοσίων κτημάτων”, συνάγεται ότι έκτακτη χρησικτησία χωρεί με τις προϋποθέσεις που εκτέθηκαν και σε δημόσια κτήματα, όπως είναι και τα δάση, εφόσον όμως η τριακονταετής νομή αυτών είχε συμπληρωθεί μέχρι τις 11.9.1915, όπως τούτο προκύπτει, αφενός από τις διατάξεις του νόμου ΔΞΗ/1912 και των διαταγμάτων “περί δικαιοστασίου”, που εκδόθηκαν με βάση αυτόν και αφετέρου του άρθρου 21 του ΝΔ της 22.4/16.5.1926 “περί διοικητικής αποβολής από των κτημάτων της Αεροπορικής Αμύνης”. Πλην όμως προϋπόθεση της συμπλήρωσης της τριακονταετούς νομής στο πρόσωπο του χρησιδεσπόζοντος ή των δικαιοπαρόχων του, μέχρι τις 11.9.1915, για κτήση κυριότητας με έκτακτη χρησικτησία, είναι ότι το ακίνητο είναι δημόσιο κτήμα. Εφόσον δεν πρόκειται για δημόσιο κτήμα, είναι δυνατή η κτήση κυριότητας με τακτική ή έκτακτη χρησικτησία και μετά τις 11.9.1915, εφόσον συντρέχουν οι λοιπές προϋποθέσεις. Εξ ετέρου κατά το άρθρο 1045 ΑΚ για την κτήση της κυριότητας ακινήτου με έκτακτη χρησικτησία απαιτείται άσκηση νομής επί μία συνεχή εικοσαετία. Νομέας κατά το άρθρο 974 του ίδιου κώδικα είναι όποιος απέκτησε τη φυσική εξουσία πάνω στο ακίνητο, αν ασκεί την εξουσία αυτή με διάνοια κυρίου, ενώ, κατ' άρθρο 1051 του ίδιου Κώδικα εκείνος που απέκτησε τη νομή του πράγματος με καθολική ή ειδική διαδοχή μπορεί να συνυπολογίσει το δικό του χρόνο χρησικτησίας στο χρόνο χρησικτησίας του δικαιοπαρόχου.

Περί της συνδρομής ή όχι των προαναφερόμενων στοιχείων κρίνει το δικαστήριο, κατά την κοινή αντίληψη, με βάση τα συγκεκριμένα, σε κάθε περίπτωση, περιστατικά. Ο διάδικος που προβάλλει χρησικτησία, πρέπει να επικαλεσθεί τη νομή και να καθορίσει συνάμα τις μερικότερες υλικές πράξεις αυτής, από τις οποίες, αν αποδειχθούν, θα συναχθεί η πραγμάτωση της θέλησης του κατόχου να κατέχει το πράγμα σαν δικό του. Τέτοιες δε πράξεις είναι και η εποπτεία, η επίβλεψη, η επίσκεψη, η καλλιέργεια, η οριοθέτηση, η περιμάνδρωση, η περιτοίχιση και η καταμέτρηση των διαστάσεων του κ.α. χωρίς παράλληλα να απαιτείται και ο ημερολογιακός προσδιορισμός των επί μέρους πράξεων μέσα στο χρόνο της χρησικτησίας (ΑΠ 148/2016, όπ.α).

Στην προκειμένη περίπτωση, από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων των διαδίκων, που περιέχονται στα ταυτάριθμα με την εκκαλουμένη με αριθμό 2406/2014 εν μέρει οριστική απόφαση του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου πρακτικά, από την από 24.2.2017 έκθεση πραγματογνωμοσύνης, την οποία συνέταξε ο διορισθείς με την με αριθμό 1545/2016 απόφαση του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου πραγματογνώμονας, τοπογράφος μηχανικός (σε αντικατάσταση του, αγρονόμου-τοπογράφου μηχανικού, διορισθέντος προηγουμένως με την 3269/2015 απόφαση του ίδιου Δικαστηρίου σε αντικατάσταση του αρχικώς διορισθέντος με την ανωτέρω 2406/2014 εν μέρει οριστική απόφαση πραγματογνώμονα, αγρονόμου-τοπογράφου μηχανικού) την από 18.1.2018 τεχνική έκθεση του διορισθέντος από το εναγόμενο-εκκαλούν Ελληνικό Δημόσιο, τεχνικού συμβούλου,, πολιτικού μηχανικού, που εκτιμώνται (πραγματογνωμοσύνη και τεχνική έκθεση) ελεύθερα, από όλα τα έγγραφα που νόμιμα προσκομίζονται με επίκληση από τους διαδίκους, είτε ως αυτοτελή αποδεικτικά μέσα είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, χωρίς όμως η ρητή αναφορά ορισμένων εκ των ανωτέρω εγγράφων να προσδίδει σ' αυτά αυξημένη αποδεικτική δύναμη σε σχέση με τα λοιπά επικαλούμενα και προσκομιζόμενα από τους διαδίκους έγγραφα, για τα οποία δεν γίνεται ειδική για το καθένα μνεία, που είναι όμως ισοδύναμα και όλα ανεξαιρέτως συνεκτιμώνται για την ουσιαστική διάγνωση της ένδικης διαφοράς (ΑΠ 1628/2003 Ελλ.Δνη 2004.723) αποδεικνύονται τα εξής πραγματικά περιστατικά: Το επίδικο ακίνητο είναι ένα αγροτεμάχιο, που βρίσκεται εκτός σχεδίου πόλης και εκτός οικισμού οριοθετημένου κατά την έννοια του από 24-4-1985 ΠΔ (ΦΕΚ Δ' 181/3-5-1985) (βλ. το με αριθμ. πρωτοκ./2014 έγγραφο του Δήμου Σαλαμίνας) στη θέση «....-» της κτηματικής περιφέρειας Αμπελακίων Σαλαμίνας Αττικής, εμβαδού, κατά το παρακάτω αναφερόμενο με αριθμό/7.1.1977 συμβόλαιο αγοράς καθώς και το από Ιουλίου 2008 τοπογραφικό διάγραμμα της «.....», όπου εμφανίζεται με τα περιμετρικά στοιχεία Α-Β-Γ-Δ-Α, 280 τ.μ., ενώ, σύμφωνα με την επιμέτρηση του Εθνικού Κτηματολογίου, 274 τ.μ., το οποίο έχει λάβει ΚΑΕΚ, συνορευόμενο βόρεια με πλευρά μήκους 20 μέτρων με το υπ' αριθ. αγροτεμάχιο και οδό με αριθμό ΚΑΕΚ, ανατολικά με πλευρά μήκους 14 μέτρων με το υπ' αριθ. αγροτεμάχιο με οδό με αριθμό ΚΑΕΚ, νότια με πλευρά μήκους 20 μέτρων με το υπ' αριθ. αγροτεμάχιο με αριθμό ΚΑΕΚ, και δυτικά με πλευρά – πρόσοψη πλευρά μήκους 14 μέτρων με οδό με ΚΑΕΚ, Ο ενάγων κατέστη αποκλειστικός νομέας του παραπάνω αγροτεμαχίου δυνάμει του προαναφερθέντος με αριθμό/7.1.1977 συμβολαίου αγοράς του Συμβολαιογράφου Πειραιώς,, νομίμως μεταγεγραμμένου, με παράδοσή του σε αυτόν από τον πωλητή, στη νομή του οποίου είχε περιέλθει εξ αγοράς από τους και, δυνάμει του με αριθμό/1977 αγοραπωλητηρίου συμβολαίου του ίδιου ως άνω συμβολαιογράφου. Οι τελευταίοι είχαν αποκτήσει τη νομή του εν λόγω ακινήτου, κατά το ως άνω ποσοστό από την πωλήτρια αυτού,, δυνάμει των με αριθμούς και/1970 συμβολαίων του ίδιου συμβολαιογράφου, νομίμως μεταγεγραμμένων. Η προαναφερόμενη απώτερη δικαιοπάροχος του ενάγοντος,, είχε αποκτήσει τη νομή του επιδίκου, ως τμήμα μείζονος έκτασης 95.987 τ.μ., αιτία πώλησης, δυνάμει του υπ' αριθμ./1961 συμβολαίου του Συμβολαιογράφου Αθηνών, νομίμως μεταγεγραμμένου στα βιβλία του Υποθηκοφυλακείου Σαλαμίνας στον τόμο ... με αριθμό, μετά τη σύνταξη του οποίου αυτή προέβη σε νόμιμη κατάτμηση της όλης έκτασης και πώληση αγροτεμαχίων, ένα εκ των οποίων είναι το επίδικο, όπως θα αναπτυχθεί παρακάτω. Απώτατοι συννομείς της έκτασης αυτής και ακόμη μεγαλύτερης έκτασης επιφάνειας 111.987 τ.μ., ήδη προ του έτους 1850 ήταν ο κατά το 1/2 εξ αδιαιρέτου και ο κατά το υπόλοιπο 1/2 εξ αδιαιρέτου, οι οποίοι ασκούσαν επ' αυτής πράξεις φυσικής εξουσίας και νομής με καλή πίστη, ήτοι πιστεύοντας ότι δεν προσέβαλαν την κυριότητα τρίτου και διανοία συγκυρίων, καθώς τη χρησιμοποιούσαν κυρίως σαν βοσκότοπο, ενώ καλλιεργούσαν τα καλλιεργήσιμα τμήματα αυτής. Σημειωτέον ότι η επίδικη έκταση ποτέ δεν υπήρξε δημόσια δασική έκταση, όπως αβάσιμα ισχυρίζεται το εκκαλούν Ελληνικό Δημόσιο, γεγονός που είχε κριθεί από το έτος 1845, οπότε ολοκληρώθηκαν οι εργασίες της επί των διαφιλονικούμενων δασών Επιτροπής της νήσου Σαλαμίνας. Με την απόφασή της αυτή η Επιτροπή αναγνώρισε ως ιδιωτικά τα δάση της νήσου Σαλαμίνας, εκτός εκείνων που ανήκαν στη διαλελυμένη Ιερά Μονή, καθώς και εκείνων που είχαν καταχωρηθεί στα βιβλία δημοσίων κτημάτων και στα οποία δεν ανήκε η ως άνω μείζων έκταση των 111.987 τετρ. μέτρων. Μάλιστα ο ενάγων προσκομίζει σε φωτοαντίγραφο από το ΓΑΚ-Τοπικό Αρχείο Σαλαμίνας την υπ' αριθμ./13.6.1845

πράξη του συμβολαιογράφου Ειρηνοδίκη Σαλαμίνας, στην οποία αναφέρεται ότι το Υπουργείο Οικονομικών εφοδίασε τον κτηματία της περιοχής, με το υπ' αριθμ./27.3.1845 έγγραφο, δια του οποίου ειδοποιεί τον ανωτέρω κτηματία και κάτοικο της περιοχής ως πληρεξούσιο των κατοίκων της νήσου Σαλαμίνας, ότι αναγνωρίζεται ως ιδιοκτησία τους, κατά τα επί λέξει αναφερόμενα στο ως άνω έγγραφο «όχι μόνον τα εν τοις ιδιοκτητοίς αγροκείμενα δάση αλλά και τα εις ορεινά μέρη» εκτός των ανηκόντων στη διαλελυμένη Μονή, έγγραφο που δικαιολογεί μεταξύ άλλων την καλή πίστη των αιώτερων δικαιοπαρόχων του ενάγοντος, μελών της οικογένειας ..., ότι ασκούσαν τη νομή τους σαν κύριοι. Έπειτα, ο ... πέθανε και κληρονομήθηκε από τους δύο υιούς του, ... και ... , οι οποίοι νόμιμα υπεισήλθαν στην κληρονομία του με ανάμειξη σε αυτή, συνεχίζοντας τις ίδιες πράξεις νομής με καλή πίστη και διάνοια κυρίου, όπως ο προκτήτοράς τους. Το έτος 1899 πέθανε και ο και κληρονομήθηκε κατά το ως άνω εξ αδιαιρέτου ποσοστό του ½ επί της μείζονος έκτασης, σύμφωνα με το βυζαντινορωμαϊκό δίκαιο από τον μοναδικό ενήλικο κληρονόμο του, τον υιό του, ο οποίος απέκτησε τη συννομή του στη μείζονα έκταση κατά το παραπάνω κληρονομηθέν από αυτόν μερίδιο, έχοντας καλή πίστη και διάνοια κυρίου και συνεχίζοντας τις ίδιες διακατοχικές πράξεις νομής που ασκούσε ο πατέρας του. Ο ίδιος αγόρασε και του παραδόθηκε και το υπόλοιπο ½ εξ αδιαιρέτου της μείζονος έκτασης από τους προαναφερόμενους κληρονόμους του,, δυνάμει του/17.3.1908 πωλητήριου συμβολαίου του συμβολαιογράφου Ειρηνοδίκη Σαλαμίνας, νομίμως μεταγεγραμμένου στον τόμο των βιβλίων μεταγραφών του Υποθηκοφυλακείου Σαλαμίνας στον αριθμό Ο εν λόγω, το έτος 1925 μεταβίβασε από την αρχική μείζονα έκταση των 111.987 τ.μ., τμήμα επιφάνειας 16.000 τ.μ. (6 στρέμματα αγρού και 10 στρέμματα βραχώδους έκτασης) στον, δυνάμει του υπ' αριθμ./29.3.1925 πωλητήριου συμβολαίου του Συμβ/φου Σαλαμίνας κι έτσι απέμεινε στην ιδιοκτησία του έκταση 95.987 τετρ. μέτρων. Ο πέθανε στις 22.5.1932 και από τον χρόνο που περιήλθε στην κατοχή του η παραπάνω έκταση, τμήμα της οποίας είναι και το επίδικο ακίνητο, ασκούσε επ' αυτής με διάνοια κυρίου και καλή πίστη, πράξεις φυσικής εξουσίας, δηλαδή αφενός καλλιεργούσε αμπέλια στο ομαλό μέρος αυτής, αφετέρου χρησιμοποιούσε για κτηνοτροφία το υπόλοιπο τμήμα της όλης έκτασης. Η μείζον έκταση των 95.987 τ.μ. συνόρευε ανατολικά με κτήμα κληρονόμων, δυτικά με κληρονόμους, και αγνώστους, βόρεια με θάλασσα Κόλπο Αμπελακίων και αγνώστους και νότια με θάλασσα Σεληνίων. Ο ως άνω άνευ διαθήκης αποβιώσας κληρονομήθηκε από τη σύζυγό του και τα δέκα τέκνα του,, τον υιό του που πέθανε το έτος 1951, τον υιό του που πέθανε το έτος 1958, τη θυγατέρα του που πέθανε το έτος 1960 και τον υιό του που πέθανε το έτος 1952 και οι οποίοι τον κληρονόμησαν η μεν σύζυγός του κατά τα 450/1800 εξ αδιαιρέτου, καθένα δε από τα προαναφερόμενα τέκνα σε ποσοστό 135/1800 εξ αδιαιρέτου της ανωτέρω έκτασης, υπεισήλθαν δε νόμιμα στην παραπάνω κληρονομία κατά τις διατάξεις του βυζαντινορωμαϊκού δικαίου, αναμειχθέντες στην κληρονομία και συνεχίζοντας τις ίδιες ως άνω πράξεις νομής του δικαιοπαρόχου τους. Όταν δε πέθανε και η το έτος 1937, χωρίς να αφήσει διαθήκη, την κληρονόμησαν τα παραπάνω δέκα τέκνα της κατ' ισομοιρία, δηλαδή κατά τα 45/1800 εξ αδιαιρέτου ο καθένας και η μερίδα εκάστου εξ αυτών επί της ως άνω μείζονος έκτασης ανήλθε στα 180/1800 εξ αδιαιρέτου, οι δε ως άνω κληρονόμοι της θανούσας υπεισήλθαν νόμιμα στην κληρονομία της, αναμειχθέντες σε αυτή και συνεχίζοντας τις πράξεις νομής της δικαιοπαρόχου τους. Σημειωτέον ότι το έτος 1940, το εκκαλούν Ελληνικό Δημόσιο χαρακτηρίζοντας την παραπάνω έκταση, δημόσια, εξέδωσε σε βάρος του κληρονόμου του και υιού του,, το από 7 Μαρτίου του 1940 πρωτόκολλο γνωμοδότησεως της κατά το άρθρον 5 του Ν. 5595 Επιτροπής, με το οποίο του επέβαλε να πληρώσει ως μίσθωμα για τη χρήση τριάντα περίπου στρεμμάτων γης από την παραπάνω έκταση, το ποσό των 150 δραχμών για τα έτη 1928-1939. Ο άσκησε ανακοπή κατά του παραπάνω πρωτοκόλλου και με την 27/29.7.1940 απόφαση του Ειρηνοδίκη Σαλαμίνας ακυρώθηκε το παραπάνω πρωτόκολλο, καθώς κρίθηκε ότι «εκ των κατατεθέντων νομίμως εξετασθέντων μαρτύρων εν συνδυασμό προς τα υπ' αριθμ./1908 συμβόλαια του Συμ/φούντος Ειρηνοδίκου Σαλαμίνας,/1910 Συμ/φου Σαλαμίνας και/1925 Συμ/φου Σαλαμίνας απεδείχθη ότι η έκτασις η αφορώσα τα' ανακοπτόμενα Πρωτόκολλα μετ' άλλης συνεχόμενης προς δυσμάς εκτάσεως ανήκεν εις τον πάπον του ανακόπτοντος κατεχομένη και νεμομένη υπ' αυτού μέχρι του θανάτου του επισυμβάντος προ 50ετίας ότι περιήλθε αυτή εις τον υιόν του και πατέρα του ανακόπτοντος και τούτου δε αποβιώσαντος εν έτει 1932 εις τον ανακόπτοντα όστις έκτοτε κατέχη και νέμεται ταύτην ήτοι απεδείχθη ότι ο ανακόπτων είναι κύριος νομεύς και κάτοχος της εκτάσεως...». Επομένως τα όσα υποστηρίζει το εκκαλούν προς στήριξη της δικής του κυριότητας ότι ασκούσε το ίδιο διακατοχικές πράξεις στο επίδικο ακίνητο, όπως προκύπτει και από την έκδοση πλήθους πρωτοκόλλων καθορισμού αποζημίωσης για αυθαίρετη χρήση κτημάτων του Δημοσίου σε βάρος του - απώτατου δικαιοπαρόχου του ενάγοντος κατά το έτος 1940, δεν αποδίδουν την έκβαση της παραπάνω αντιπαράθεσης μεταξύ του και του Ελληνικού Δημοσίου, καθώς ο πρώτος ως ανακόπτων, ισχυριζόμενος ότι αυτός ήταν ο κύριος της παραπάνω έκτασης κέρδισε τη δίκη σε βάρος του Ελληνικού Δημοσίου με την παραπάνω απόφαση του Ειρηνοδίκη Σαλαμίνας. Ομοίως, οι όσες άλλες διακατοχικές πράξεις υποστηρίζει το Ελληνικό Δημόσιο ότι ασκούσε

από το έτος 1927 επί του επίδικου, με την έκδοση εγγράφων που τηρήθηκαν σε υπηρεσιακούς φακέλους, όπως προκηρύξεις των ετών 1932 και 1934 και πρακτικά επαναληπτικών δημοπρασιών του έτους 1934, διαταγές του Οικονομικού Εφόρου Σαλαμίνας των ετών 1928 και 1934 προς τον Αστυνομικό Σταθμάρχη, με τις οποίες του αναθέτει τη φύλαξή της, στη θέση «...», έκτασης 288.189 τ.μ. από καταπατητές, αλληλογραφία της Αεροπορικής Άμυνας (η οποία προτίθεται να εκποιήσει τις γαίες «εις θέση») προς τον Οικονομικό Έφορο Μεγαρίδος, προκειμένου να προβεί στις δέουσες ενέργειες για σύνταξη πρωτοκόλλων καταμέτρησης, εκθέσεις Οικονομικών Επιθεωρητών επ' αφορμή καταπατήσεων αποτελούν αυθαίρετες ενέργειες των παραπάνω οργάνων του Δημοσίου, προκειμένου αυτό να οικειοποιηθεί την παραπάνω έκταση, όπως κατέδειξε η ως άνω 27/29.7.1940 απόφαση του Ειρηνοδίκη Σαλαμίνας που δικαίωσε τον Περαιτέρω, εκ των κληρονόμων-τέκνων του, τον αποβιώσαντα άνευ διαθήκης το έτος 1952 κληρονόμησαν η σύζυγός του και τα τέκνα του Ο τελευταίος, δηλαδή ο πέθανε χωρίς διαθήκη το έτος 1954 και τον κληρονόμησαν η μητέρα του και οι αδελφοί του, οι οποίοι κληρονόμοι και αποδέχθηκαν την κληρονομιά τόσο του, όσο και του, δυνάμει των υπ' αριθμ. ... και του έτους 1961 δηλώσεων του Συμβολαιογράφου Αθηνών που μεταγράφηκαν νόμιμα. Τον αποβιώσαντα άνευ διαθήκης το έτος 1951 κληρονόμησαν η σύζυγός του και τα πέντε τέκνα του, με την/61 δήλωση αποδοχής του Συμβολαιογράφου Αθηνών που μεταγράφηκε νόμιμα. Τον αποβιώσαντα χωρίς διαθήκη και χωρίς τέκνα το έτος 1958, κληρονόμησαν η σύζυγός του κατά το 1/2 εξ αδιαιρέτου και κατά το υπόλοιπο 1/2 εξ αδιαιρέτου τα επτά εν ζωή αδελφιά του,, τα πέντε τέκνα του προαποβιώσαντος αδελφού του και τα πέντε τέκνα του προαποβιώσαντος αδελφού του, οι οποίοι αποδέχθηκαν την κληρονομιά του παραπάνω αποβιώσαντος με την υπ' αριθμ./1961 πράξη του Συμβολαιογράφου Αθηνών, που μεταγράφηκε νόμιμα. Την αποβιώσαντα χωρίς διαθήκη το έτος 1960, κληρονόμησαν ο σύζυγός της κατά το 1/4 εξ αδιαιρέτου και κατά τα λοιπά 3/4 εξ αδιαιρέτου τα πέντε τέκνα της,, οι οποίοι αποδέχθηκαν την κληρονομιά με την υπ' αριθμ./1961 πράξη του Συμβολαιογράφου Αθηνών, που μεταγράφηκε νόμιμα. Την παραπάνω έκταση των 95.987 τετρ. μέτρων νέμονταν οι παραπάνω συγκληρονόμοι, οι οποίοι με καλή πίστη, ανεπίληπτα και αδιατάρακτα ασκούσαν τις προσιδιάζουσες στη φύση της πράξεις φυσικής εξουσίας με διάνοια συγκυρίων μέχρι τη μεταβίβασή της με αιτία την πώληση, στην ως άνω το γένος, δυνάμει του υπ' αριθμ./1961 συμβολαίου του Συμβολαιογράφου Αθηνών, νομίμως μεταγεγραμμένου, οπότε της παρέδωσαν τη νομή της ως άνω έκτασης. Ομοίως η συνέχισε να ασκεί στο ίδιο ακίνητο με καλή πίστη, ανεπίληπτα και αδιατάρακτα πράξεις φυσικής εξουσίας με διάνοια κυρίας. Μετά τη σύνταξη του παραπάνω αγοραπωλητήριου συμβολαίου, η προχώρησε σε κατάτμηση της όλης έκτασης σε αγροτεμάχια, δημιουργήσασα εν τοις πράγμασι ρυμοτομία αυτής της έκτασης με οικοδομικά τετράγωνα αγροτεμαχίων και ιδιωτικούς δρόμους που εμφανίζονται στο από Ιουλίου 1961 σχεδιάγραμμα του Μηχανικού, τα αγροτεμάχια δε αυτά τα μεταπωλούσε μετά την κατάτμηση σε τρίτους. Επ' αυτών οι αποκτήσαντες τα αγροτεμάχια, μεταξύ δε τούτων και οι ως άνω δικαιούχοι του ενάγοντος (άμεσος και απώτεροι) προχώρησαν σε καταμετρήσεις, απεικονίσεις σε σχέδια, περιφράξεις, φύτευση καλλωπιστικών φυτών και πολλών δένδρων σε όλη την κατατμηθείσα περιοχή και σε ανέγερση αυθαίρετων κτισμάτων ήδη από του έτους 1962, στα οποία χορηγήθηκαν στη συνέχεια παροχές κοινής ωφέλειας (ΔΕΗ, ΟΤΕ κλπ), ασκώντας ακολούθως με καλή πίστη και με διάνοια κυρίου πράξεις συντήρησης αυτών, τις οποίες συνέχισε να ασκεί ο ενάγων επί του επίδικου ακινήτου, από την παράδοση σ αυτόν, δια της αγοράς του, το έτος 1977 με το προαναφερόμενο συμβόλαιο έως και σήμερα, ήτοι εμβαδομετρώνοντάς το, διαμένοντας και συντηρώντας τις ανεγερθείσες και υπάρχουσες σ αυτό κατοικίες, και γενικά ασκώντας διάνοια κυρίου, όλες τις προσιδιάζουσες στη φύση του διακατοχικές πράξεις. Σημειωτέον ότι το έτος 1963 υπήρξε αμφισβήτηση για το δικαίωμα της ως άνω απώτερης δικαιοπαρόχου του ενάγοντος, καθώς η Κοινότητα Σεληνίων άσκησε κατά αυτής την από 5.8.1963 (υπ' αριθμ. κατ./1963) αγωγή της ενώπιον του Πρωτοδικείου Πειραιώς, με την οποία ζητούσε να αναγνωρισθεί κυρία ενός τμήματος 15 στρεμμάτων και 600 μέτρων από την ευρύτερη έκταση των 95.987 τετρ. μέτρων, ως ανήκοντος σε αυτή και να της αποδοθεί αυτό. Επίσης, η ίδια Κοινότητα άσκησε κατά της ενώπιον του ίδιου Δικαστηρίου την από 15.4.1965 (υπ' αριθμ. εκθ. κατ./5.5.1965) αγωγή της με όμοιο περιεχόμενο. Καμία από τις αγωγές αυτές δεν συζητήθηκε. Εν τω μεταξύ και η Κοινότητα Αμπελακίων άσκησε κατά της την από 30.12.1964 (υπ' αριθμ. εκθ. κατ./30.12.1964) αγωγή της ενώπιον του Πρωτοδικείου Πειραιώς, όπου με βάση τους ίδιους λόγους που επικαλείτο η Κοινότητα Σεληνίων στις δικές της αγωγές, ζητούσε να αναγνωρισθεί κυρία του αναλυτικά περιγραφόμενου τμήματος εμβαδού 90 στρεμμάτων περίπου που κατ' αυτή είχε καταλάβει παράνομα η ως άνω εναγόμενη, καθώς και να της αποδοθεί η νομή αυτού. Η δίκη επί της αγωγής αυτής καταργήθηκε με τον υπ' αριθμ./1969 (εξώδικο) συμβιβασμό ενώπιον του Συμβολαιογράφου Πειραιώς, όπως τροποποιήθηκε με την υπ' αριθμ. 81/1969 απόφαση και την υπ' αριθμ. πρωτ. 17802/10.6.1969 απόφαση της Νομαρχίας Πειραιώς, όπως τροποποιήθηκε με την υπ' αριθμ. πρωτ. 2496/4.2.1970

απόφαση. Με βάση τον παραπάνω συμβιβασμό, η Κοινότητα Αμπελακίων παραιτήθηκε από το δικαίωμα της προαναφερόμενης από 30.12.1964 αγωγής της και συναίνεσε στη διαγραφή αυτής από τα οικεία βιβλία διεκδικήσεων, η δε ανέλαβε την υποχρέωση να της καταβάλει, τμηματικώς, το ποσό των 200.000 δραχμών. Εκ των ανωτέρω αποδείχθηκε ότι από το έτος 1845, τη νομή στο ακίνητο εμβαδού 111.987 τ.μ. και από το έτος 1925, λόγω πώλησης στον τμήματος 16.000 τ.μ., τη νομή στο ακίνητο εμβαδού 95.987 τ.μ., ασκούσαν οι απότατοι δικαιοπάροχοι του ενάγοντος, οι οποίοι ουδέποτε την είχαν απωλέσει. Απλώς το Ελληνικό Δημόσιο το έτος 1940 αμφισβήτησε τη νομή τους και κατά τα έτη 1963-1965, η νομή τους αμφισβητήθηκε αρχικά από την Κοινότητα Σεληνίων και στη συνέχεια από την Κοινότητα Αμπελακίων. Επομένως, με βάση τα ανωτέρω, ενόψει και των προαναφερόμενων στη μείζονα σκέψη της παρούσας, ακόμα και αν ήθελε υποθεθεί ότι το επίδικο αποτελεί δημόσιο κτήμα, ως ισχυρίζεται το εκκαλούν, κατά τον κρίσιμο χρόνο της 11.9.1915, ο απώτερος δικαιοπάροχος του ενάγοντος, είχε καταστεί κύριος του επίδικου ακινήτου με πρωτότυπο τρόπο και συγκεκριμένα με τα προσόντα της έκτακτης χρησικτησίας του βυζαντινορωμαϊκού δικαίου, καθώς κατά την ημερομηνία αυτή, είχε συμπληρώσει, με προσμέτρηση του χρόνου χρησικτησίας των άμεσων δικαιοπαρόχων του, τους οποίους διαδέχθηκε στη νομή, 30ετή καλόπιστη νομή επ' αυτού. Τα παραπάνω δεν αναιρούνται από το γεγονός ότι το ανωτέρω ακίνητο έχει καταχωριστεί ως τμήμα του δημόσιου κτήματος με ΑΒΚ, καθώς η απλή πράξη της καταχώρισης αυτού στα δημόσια κτήματα δεν αναιρεί την, κατά τα προαναφερθέντα, αποδειχθείσα νομή των απώτερων δικαιοπαρόχων του ενάγοντος επ' αυτού. Αξίζει, περαιτέρω, να σημειωθεί ότι οι αρμόδιες υπηρεσίες του εκκαλούντος Ελληνικού Δημοσίου, σε αλληλογραφία που είχαν μεταξύ τους τα έτη 1970 και 1974 (ήτοι σε χρόνο πολύ πριν την άσκηση της ένδικης αγωγής) σχετικά με την κυριότητα της ευρύτερης έκτασης στην οποία βρίσκεται το επίδικο ακίνητο δεν έπαιρναν θέση υπέρ του ότι αυτή ανήκε στο Ελληνικό Δημόσιο. Έτσι, στο προσκομιζόμενο από τον εφεσίβλητο από 15.10.1970 έγγραφο του Επιθεωρητή Δημ. Κτημ. της Δ/σης Φορολογίας του Υπουργείου Οικονομικών προς τη Δ/ση Δημοσίων Κτημάτων, Τμήμα Α' αναφέρονται τα εξής ενδιαφέροντα για την ένδικη υπόθεση: «Κατόπιν της υπ' αριθμ. Σ. /3-8-1970 διαταγής υμών εν σχέσει με γενομένας, καταπατήσεις εκτάσεων κειμένων επί της χερσονήσου εις θέσιν περιοχής Αμπελακίων Σαλαμίνας έχω την τιμήν να εκθέσω υμίν τα κάτωθι: Εκ των ολίγων διαβιβασθέντων ημίν στοιχείων δεν ηδυνήθημεν να μορφώσω μεν γνώμην περί των υπό εξέτασιν ακινήτων. Το μόνον διαφωτιστικόν στοιχείον το ευρισκόμενον εν τω φακέλλω είναι η υπ' αριθ. /28-3-1970 αναφορά του Οικον. Εφόρου Σαλαμίνας, εξ ης προκύπτει ότι αι εικονιζόμεναι εις το από 27-2-1939 διάγραμμα των μηχανικών εκτάσεις είναι καταχωρημέναι εις το βιβλίον καταγραφής δημοσίων κτημάτων υπ' αυξ. αριθ. έως και - Η έρευνα εις το παρ' υμίν Αρχείον προς ανεύρεσιν στοιχείων δια την εκτέλεσιν της διαταγής υμών, δεν απέδωσε καρπούς, δεδομένου ότι εν τω οικείω φακέλλω μόνον βεβαιωτικά καταστάσεις υπάρχουν και Πρωτόκολλα βεβαιώσεως αυθαιρέτου χρήσεως εις βάρος των αυθαιρέτως κατεχόντων τ' ακίνητα ταύτα. Φυσικά τα Πρωτόκολλα βεβαιώσεως αποζημιώσεως θα ηδύναντο να ληφθώσιν υπ' όψιν σοβαρώς εις ετέραν περίπτωσιν όχι όμως δια την παρούσαν λαμβανομένου υπ' όψιν ότι ταύτα ηκυρώθησαν δι' αποφάσεων του Ειρηνοδίκου Ελευσίνος. Η μόνη συνεπώς απομείνασα οδός δια την εν προκειμένω έρευναν θα ήτο η εκ μέρους των φερομένων ιδιοκτητών απόδειξις αποδυναμώσεως των δικαιωμάτων του Δημοσίου δια της προσκομίσεως των τίτλων κυριότητος. Μεταβάντες εις την Οικον. Εφορίαν Σαλαμίνας προς ανεύρεσιν τίτλων και στοιχείων άτινα θα διευκόλυναν την έρευναν, διεπιστώσαμεν ότι τα πλείστα εκ των υπό έρευναν ακίνητα εμπίπτουν εις την κηρυχθείσαν δια της υπ' αριθ. Ε. 13862/5745/2-8-1969 κοινής αποφάσεως των Υπουργών Οικονομικών και Εμπορικής Ναυτιλίας απαλλοτριωτέαν έκτασιν υπέρ και δαπάναις του Ο.Λ.Π. προς επέκτασιν της Χερσαίας Ζώνης του Πειραιώς...». Ακόμη περισσότερο διαφωτιστικό σχετικά με την μη ύπαρξη οιουδήποτε δικαιώματος κυριότητος του εκκαλούντος Ελληνικού Δημοσίου στο επίδικο ακίνητο είναι το προσκομιζόμενο από τον εφεσίβλητο από 3-8-1974 υπ' αριθμ. πρωτ. έγγραφο του Τμηματάρχη Β' στην Οικονομική Εφορία Σαλαμίνας προς το Υπουργείο Οικονομικών, Γενικήν Δ/σιν Φορολογίας, Δ/σιν 17ην, Τμήμα Α'. Εκεί αναφέρεται μεταξύ άλλων: «...1. Εις το παρ' ημίν τηρούμενον βιβλίον καταχωρήσεως Δημοσίων κτημάτων, φέρονται καταχωρημένα υπ' αύξοντα αριθ. ΒΚ ... έως και κτήματα του Δημοσίου συνολικής εκτάσεως (402060) τετρ. μέτρων, κείμενα επί της χερσονήσου και εις θέσιν της Κοινότητος Αμπελακίων Σαλαμίνας, ως ταύτα εμφανίζονται εις τα από 27-2-1939 και υπ' αριθ. /29-3-74 τοπογραφικά διαγράμματα των Μηχανικών και Εις το βιβλίον καταχωρήσεως Δημοσίων κτημάτων δεν φέρεται καταχωρημένος ο τίτλος κτήσεως των κτημάτων τούτων παρά του Δημοσίου, εκ δε της επισταμένης ερεύνης εις τα βιβλία του Φύλακος Μεταγραφών του Δήμου Σαλαμίνας δεν φέρονται εγγεγραμμένα εις την μερίδα του Δημοσίου τα κτήματα ταύτα, εκ δε των από έτους 1927 και εντεύθεν υφισταμένων εγγράφων των οικείων και παρ' ημίν τηρουμένων φακέλλων δεν προκύπτει ο τίτλος επί τη βάσει του οποίου το Δημόσιον απέκτησε κυριότητα επί των αγρών τούτων. 2. Άπαντες οι αγροί ούτοι κείνται επί της χερσονήσου Κυνοσούρας της κτηματικής περιφερείας της Κοινότητος Αμπελακίων Σαλαμίνας και εις θέσιν και περιοχίν ένθα η δύναμις της υπ' αριθ. Ε 13862/5745/18-8-69 κοινής αποφάσεως των Υπουργών Οικονομικών και Εμπορικής Ναυτιλίας (ΦΕΚ 167/69 τεύχος Δ') απαλλοτριωθείσα

έκτασις υπέρ του Δημοσίου και δαπάναις του Ο.Λ.Π., κατέχονται δε οι αγροί ούτοι υπό διαφόρων τρίτων καθ'ων ή των δικαιοπαρόχων των εκοινοποιήθησαν τα από 7 Μαΐου 1940 πρωτόκολλα γνωμοδοτήσεως της κατά το άρθρον 5 του Νόμου 5595 Επιτροπής δι'ων προσδιωρίσθη το καταβλητέον υπό τούτων μίσθωμα δια την κατεχομένην παρ' αυτών αυθαιρέτως έκτασιν. Ασκηθεισών κατά των πρωτοκόλλων τούτων υπό των προβαλλόντων δικαιώματα των κατά Νόμον ανακοπών εξεδόθησαν αι υπ' αριθ. 19, 20, 21, 22, 24, 25, 26, 27, 29, 30, 31, 36 και 38 έτους 1940 αποφάσεις του Ειρηνοδικείου Σαλαμίνας, δι'ων και δια τους εν τω σκεπτικώ τούτων αναφερομένους λόγους ηκυρώθησαν άπαντα τα κοινοποιηθέντα πρωτόκολλα γνωμοδοτήσεως και κατεδικάσθη το Δημόσιον εις την δαπάνην. Έκτοτε ουδεμία ενέργεια εγένετο. 3. Εκ της υπ' αριθ. 44/1-12-1930 αποφάσεως του Ειρηνοδικείου Σαλαμίνας εκδοθείσης επί αιτήσεως της Κοινότητος Αμπελακίων κατά του καθ'ου η αίτησις., όστις προέβη εις διαφόρους διακατοχικάς πράξεις επί τμήματος γης επί της χερσονήσου (.....) προκύπτει ότι δια του άρθρου 12 Ν.Θ.Ν.Ζ. και 1 Ν. 2798 ως εκωδικοποιήθησαν δια του άρθρου 12 του Ν.Δ. 17 Σ/βρίου 1926 παρεχωρήθησαν εις την κυριότητα και νομήν εκάστης Κοινότητος οι εντός της περιφερείας των ορίων αυτής περιλαμβανόμενοι Εθνικοί βοσκήσιμοι τόποι πάσης κατηγορίας, αποτελέσαντες περιουσίαν εκάστης τούτων, καταδικάζουσα ούτω τον εναγόμενον και επιδικάζουσα την νομήν υπέρ της αιτούσης Κοινότητος. 4. Εκ της από 12-6-1959 εκθέσεως διαπιστώσεως κυριότητος της περιοχής χερσονήσου Κυνοσούρας Σαλαμίνας των Εφοριακών Υπαλλήλων και διενεργηθείσης εις εκτέλεσιν της υπ' αριθ. Π 6770/106/1959 Υμετέρας Δ/γής προκύπτει ότι η χερσονήσος αυτή ανήκει εις την κυριότητα της Κοινότητος Αμπελακίων. Ωσαύτως ως προκύπτει εκ των εγγράφων α) Υπ' αριθ. .../3-12-1939 της Κοινότητος Αμπελακίων και β) υπ' αριθ./2-12-1939 της Κοινότητος Σεληνίων, επί της εκτάσεως ταύτης φέρονται αξιούντες δικαιώματα κυριότητος δια μεν το βόρειον τμήμα ταύτης η Κοινότης Αμπελακίων δια δε το νότιον η Κοινότης Σεληνίων. 5. Δεν παραλείπομεν να αναφέρωμεν και αύθις, ως και δια του υπ' αριθ. 2497/70 ημετέρου ανεφέραμεν Υμίν, ότι η έκτασις αυτή διεκδικείται και υπό διαφόρων τρίτων. Εκ τούτων οι κληρονόμοι κλπ. Δια του υπ' αριθ./1961 πωλητηρίου Συμβολαίου του Συμβολαιογράφου Αθηνών μετεβίβασαν εκ της εκτάσεως ταύτης (95987) τ.μ. εις την κάτοικον Αθηνών, ...Ως δε εγνώρισεν ημίν η Κοινότης Σεληνίων δια του υπ' αριθ./18-1-70 έγγραφου της αύτη εις την ανωτέρω θέσιν κατείχεν έκτασιν (105) στρεμμάτων περιλαμβανομένων εις το από 5-2-1936 κτηματολόγιόν της αποτελούσα τμήμα του υπ' αριθ. 2 μείζονος κτήματος του αναφερομένου ως άνω κτηματολογίου της. Εκ των (105) τούτων στρεμμάτων έκτασις (89) περίπου στρεμμάτων διεξεδικήθη υπό του ... και Η υπόλοιπος έκτασις των (105) στρεμμάτων, ήτοι έκτασις (16) στρεμμάτων κατελήφθη αυθαιρέτως υπό της κατά της οποίας η ανωτέρω Κοινότης ήγειρεν την από 15-4-1965 διεκδικητικήναγωγήν ενώπιον του Πρωτοδικείου Πειραιώς την έκβασιν της οποίας αγνοούμεν. Η υπόλοιπος έκτασις του κτήματος τούτου και δη του βορείου τμήματος διεκδικείται και κατέχεται μέχρι σήμερα υπό της Κοινότητος Αμπελακίων, εις το κτηματολόγιον της οποίας φέρεται εγγεγραμμένον. 6. Ως μας εγνώρισεν η Υπηρεσία Γεωργίας-Τμήμα Δασών- δια του ύπερθεν (ε) σχετικού εις την θέσιν ταύτην (Χερσονήσος Κυνοσούρας) υφίσταται δασική έκτασις υπαγομένη εις τας διατάξεις του άρθρου 1 του Ν.Δ. 86/69 περί Δασικού Κώδικος. 7. Η έκτασις αυτή διεκδικείται και υπό διαφόρων ιδιωτών οι οποίοι προέβησαν εις οικοπεδοποίησιν κατά το μεγαλύτερον αυτής μέρος, τμήματα της οποίας μετεβιβάσθησαν εις διαφόρους τρίτους, οι οποίοι ανήγειρον οικίσκους θερινής διαμονής και οι οποίοι ένεκεν της απαλλοτριώσεως της χερσονήσου ταύτης υπέρ του Ο.Λ.Π. υποβάλλουν συνεχώς αιτήσεις δια την χορήγησιν πιστοποιητικών ότι το Ελληνικόν Δημόσιον ή το παλαιόν Εκκλησιαστικόν Ταμείον δεν προβάλλουν δικαιώματα δια τας απαλλοτριωμένας εκτάσεις, προκειμένου να τύχουν της αποζημιώσεως. Εκ των από 25 Μαΐου 1971 και από 10 και 11 Νοεμβρίου 1972 τεσσάρων ενόρκων εξετάσεως μαρτύρων δι' αγρούς κειμένους εις την αυτήν θέσιν, προκύπτει ότι επί της χερσονήσου Κυνοσούρας το Ελληνικόν Δημόσιον ή το παλαιόν Εκκλησιαστικόν Ταμείον δεν κέκτηνται ιδιοκτησίαν αλλ' ότι η περιοχή αύτη κατέχεται συνεχώς υπό διαφόρων ιδιωτών. ...». Από το τελευταίο έγγραφο φέρεται το Ελληνικό Δημόσιο, μέσω του Τμηματάρχη Β' της Οικονομικής Εφορίας Σαλαμίνας ότι αναγνώριζε το έτος 1974 ότι η επίδικη έκταση αποτελούσε αντικείμενο διεκδίκησης μεταξύ της και της Κοινότητος Αμπελακίων και μάλιστα θεωρούσε ότι ανήκε στην τελευταία, χωρίς να θεωρεί εαυτόν κύριο της εκτάσεως, ανέφερε ότι το ίδιο είχε εκδώσει το έτος 1940 πρωτόκολλα για καταβολή μισθωμάτων από τη χρήση γης στην επίδικη έκταση σε βάρος ιδιωτών, τα οποία όμως ακυρώθηκαν, χωρίς να προβεί έκτοτε σε καμία άλλη ενέργεια, διελάμβανε δε ότι το Τμήμα Δασών του Υπουργείου Γεωργίας χαρακτήριζε μέρος της εκτάσεως ως δασική, χωρίς όμως και πάλι να θεωρεί ότι αυτή του ανήκε, ενώ κάνει λόγο για την ύπαρξη αγρών στην περιοχή.». Εξάλλου, ο ισχυρισμός του Ελληνικού Δημοσίου περί ανέκαθεν δασικού χαρακτήρα του επίδικου, που κατ αυτό αποτελεί δημόσιο κτήμα εμπύμπτον στο ΑΒΚ, καταρρίπτεται περίτρανα από την προσκομιζόμενη και επικαλούμενη από το ίδιο από 18-11-1998 έκθεση ελέγχου της Κτηματικής Υπηρεσίας Πειραιά, που συντάχθηκε σε άνυποπτο χρόνο, ήτοι πριν την άσκηση της προκείμενης αγωγής, στην οποία αναφέρεται ότι το δημόσιο κτήμα ΒΚ, εμβαδού 288 στρεμμάτων και 180 τμ αποτελεί αγροτεμάχιο, που βρίσκεται στην περιοχή Αμπελακίων. Σημειωτέον ότι την έλλειψη οιουδήποτε δικαιώματος κυριότητος του Ελληνικού Δημοσίου στην μείζονα

έκταση των 95.987 τμ, που κατά τα προαναφερόμενα περιήλθε στη νομή της , δια του με αριθμό .../1961 αγοραπωλητηρίου συμβολαίου από τους κληρονόμους του , μέρος της οποίας (μείζονας έκτασης) αποτελεί το επίδικο δέχτηκαν και οι προσκομιζόμενες και επικαλούμενες από τον εφεσίβλητο με αριθμούς 634/2017, 650/2017, 200/2018, 549/2018 και 437/2019 αποφάσεις του παρόντος Δικαστηρίου που έκριναν τελεσίδικα επί αγωγών του άρθρου 6 παρ.2 του Ν.2664/1998, ως η προκείμενη, που ασκήθηκαν για άλλα ακίνητα, προερχόμενα από την κατάτμηση της ίδιας άνω μείζονας έκτασης των 95.987 τμ. Το εναγόμενο Ελληνικό Δημόσιο ισχυρίστηκε πρωτόδικα, ισχυρισμούς που επαναφέρει με την ένδικη έφεσή του ότι το επίδικο ακίνητο αποτελεί τμήμα του με αριθμό ΑΒΚ δημόσιου κτήματος και ότι την κυριότητα αυτού απέκτησε α) δικαίωματι πολέμου, δυνάμει της από 9-7-1832 συνθήκης της Κωνσταντινούπολης και των από 3-2-1830,4/16.6.1830 και 19-6/1.7.1830 πρωτοκόλλων του Λονδίνου, ως διάδοχος του Τουρκικού Δημοσίου, στο οποίο αυτό ανήκε, στη μείζονα αυτού έκταση β) άλλως δυνάμει της ως άνω συνθήκης και των προαναφερόμενων πρωτοκόλλων, ως έκταση (στη μείζονα μορφή της) που ανήκε προ της επανάστασης του 1821 σε οθωμανούς υπηκόους, οι οποίοι κατά το χρόνο υπογραφής των πρωτοκόλλων την είχαν εγκαταλείψει και αναχώρησαν από την εν λόγω περιοχή της Αττικής, χωρίς να καταλειφθεί αυτή από οποιονδήποτε τρίτο πέραν του ιδίου γ) άλλως, βάσει των διατάξεων του βδ της 17.11.1836, ως αποτελούσα από το έτος 1820 δημόσια δασική έκταση δ) άλλως, δυνάμει των διατάξεων του βδ 3/15-12-1833, καθώς αποτελούσε από έτος 1820 βοσκότοπο ή λιβάδι ε) άλλως λόγω τακτικής ή έκτακτης χρησικτησίας στ) άλλως, ως αδέσποτο, χωρίς να απαιτείται η απ αυτό κατάληψη της νομής του δυνάμει του προ'ι'σχύσαντος βυζαντινιστικού δικαίου και των ομοίων διατάξεων του άρθρου 16 του από 21-6/10.7.1837 νόμου περί διάκρισης κτημάτων σε συνδυασμό με τα άρθρα 2 παρ.1 ΑΝ 1539-1938 και 972 ΑΚ. Όλοι, όμως, οι ως άνω ισχυρισμοί του εναγόμενου Ελληνικού Δημοσίου είναι απορριπτέοι και δη ο πρώτος εξ αυτών, πρωτίστως ως μη νόμιμος διότι, ενόψει των προαναφερομένων στην υπό στοιχ.Ι νομική σκέψη της παρούσας, για ακίνητα, ως το επίδικο, τα οποία βρίσκονται στο νομό Αττικής, δεν δύναται να γίνει λόγος για περιέλευση αυτών στο Ελληνικό Δημόσιο δικαίωματι πολέμου αφού η Αττική δεν είχε κατακτηθεί δια των όπλων αλλά παραχωρήθηκε στο Ελληνικό Δημόσιο στις 31.3.1833 βάσει της από 27-6/9.7.1832 συνθήκης της Κωνσταντινούπολης, οι δε λοιποί ως ουσιαστικά αβάσιμοι διότι, ενόψει των προαναφερομένων ουδόλως αποδείχθηκε από το σύνολο του αποδεικτικού υλικού και δη από το εναγόμενο Ελληνικό Δημόσιο, που έφερε το δικονομικό βάρος απόδειξής τους, καθώς οι ως άνω ισχυρισμοί του, με βάση την ίδια ως άνω νομική σκέψη αποτελούν στην ένδικη περίπτωση ενστάσεις, παρά τα αβασίμως υποστηριζόμενα απ αυτό στον 2^ο λόγο της εφέσεώς του, ότι το επίδικο ανήκε κάποτε σε Οθωμανούς ή ότι υπήρξε από το έτος 1820 δάσος ή λιβάδι ή βοσκότοπος ή ότι αυτό από το έτος 1821 και εντεύθεν άσκησε διακατοχικές πράξεις επ αυτού διανοία κυρίου και καλή πίστη ή ότι ήταν αδέσποτο. Αντίθετα, αποδείχθηκε, κατά τα αναλυτικώς αναφερόμενα ανωτέρω, ότι το ακίνητο αυτό, αρχικώς ως τμήμα μείζονος ακινήτου και ακολούθως ως αυτοτελές αγροτεμάχιο χρησηδεσπόζονταν καλή τη πίστει και διανοία κυρίων τουλάχιστον από του έτους 1850 περίπου συνεχώς και αδιαλείπτως, από τους προαναφερόμενους απότατους, απώτερους και άμεσο δικαιοπάροχο του ενάγοντος, από το έτος δε 1977 και εντεύθεν έως και την άσκηση της κρινόμενης αγωγής από τον ίδιο τον ενάγοντα, ασκώντας τόσο αυτός όσο και ως άνω δικαιοπάροχοί του, απώτατοι, απώτεροι και άμεσο όλες τις προσιδιάζουσες στη φύση του διακατοχικές πράξεις που προαναφέρθηκαν (τόσο στο επίδικο όσο και στη μείζονα αυτού ως άνω έκταση, μέρος της οποίας αποτελεί) γενομένου, έτσι (του ενάγοντος), προσμετρώντας στον ως άνω χρόνο νομής του και αυτόν των δικαιωπαροχών του, κύριος αυτού με τα προσόντα της έκτακτης χρησικτησίας. Περαιτέρω, αποδείχθηκε από τα ίδια ως άνω αποδεικτικά μέσα ότι η κτηματική περιοχή, όπου ευρίσκεται το ανωτέρω ακίνητο, κηρύχθηκε υπό κτηματογράφηση, κατά τις διατάξεις του Ν. 2308 /1995, κατά το άρθρο δε 2 Ν. 2308 /1995 κλήθηκαν όσοι έχουν εμπράγματο ή άλλο εγγραπτό στα κτηματολογικά βιβλία δικαίωμα επί ακινήτου της υπό κτηματογράφηση περιοχής να υποβάλουν δήλωση μετά περιγραφής του δικαιώματος και αναφοράς της αιτίας κτήσεως. Κατά την διαδικασία κτηματογραφήσεως το επίδικο ακίνητο κατεχωρήθηκε ανακριβώς ως ιδιοκτησία του εναγομένου, σε ποσοστό 100%, υπό ΚΑΕΚ Η αρχική, όμως, αυτή εγγραφή του κτηματολογικού φύλλου, η οποία αφορά στο επίδικο ακίνητο είναι ανακριβής ως προς το καθεστώς κυριότητας, αφού, βάσει των προαναφερθέντων, τούτο ανήκει στον ενάγοντα, που κατέστη κύριος αυτού, σε ποσοστό 50% με τα προσόντα της έκτακτης χρησικτησίας, δεκτής γενομένης ως βάσιμης και κατ ουσίαν της ένδικης αγωγής, ως προς την ανωτέρω βάση της.

Επομένως, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο αφ ενός με την με αριθμό 2406/2014 εν μέρει μη οριστική απόφασή του έκρινε καθ όλα ορισμένη και νόμιμη την ένδικη αγωγή, ως προς τη βάση της περί κτήσης κυριότητας του ενάγοντος με έκτακτη χρησικτησία αφ ετέρου δε με την με αριθμό 3903/2018 απόφασή του έκανε αυτή βάσιμη και κατ ουσίαν, αναγνωρίζοντας τον ενάγοντα κύριο του ένδικου ακινήτου, σε ποσοστό 50% εξ αδιαίρετου και ακολούθως διέταξε τη διόρθωση της αρχικής εγγραφής στα κτηματολογικά βιβλία του Κτηματολογικού Γραφείου Σαλαμίνας, ώστε στο οικείο φύλλο, στο οποίο εσφαλμένα φερόταν ως κύριος αυτού το Ελληνικό Δημόσιο, να

αναγραφεί ο ενάγων κύριός του, σε ποσοστό $\frac{1}{2}$ ή 50% εξ αδιαιρέτου, με αιτία κτήσης την έκτακτη χρησικτησία, διαγγραφομένου του Ελληνικού Δημοσίου, κατά το αντίστοιχο ως άνω ποσοστό από το ανωτέρω φύλλο, έστω και με ελλιπή και διαφορετική εν μέρει αιτιολογία, που συμπληρώνεται και αντικαθίσταται με την παρούσα (άρθρο 534 ΚΠολΔ), δεν έσφαλε, αλλά ορθά το νόμο εφάρμοσε και τις αποδείξεις εκτίμησε, τα δε περί του αντιθέτου υποστηριζόμενα από το εναγόμενο-εκκαλούν με τους σχετικούς 2^ο έως και 5^ο λόγους εφέσεώς του, τυγχάνουν απορριπτέα ως αβάσιμα και συνακόλουθα ως ουσία αβάσιμη η κρινόμενη έφεση στο σύνολό της. Πρέπει, τέλος, να καταδικασθεί το εκκαλούν στα δικαστικά έξοδα του εφεσίβλητου, για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας, λόγω της ήττας του (άρθρα 183, 176 και 191 παρ.2 ΚΠολΔ), τα οποία όμως επιβάλλονται μειωμένα κατ' άρθρο 22 παρ.1 του ν. 3693/1957, όπως ισχύει μετά την υπ' αριθμ. 134423/8-12-1992 κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομικών και Δικαιοσύνης (ΦΕΚ Β' 11/20-1-1993) που εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 5 παρ.12 του ν. 1738/1987, σύμφωνα με τα οριζόμενα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Δέχεται τυπικά την ένδικη έφεση του Ελληνικού Δημοσίου κατά της 3903/2018 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς και της συνεκκαλουμένης εν μέρει μη οριστικής 2406/2014 απόφασης του ίδιου Δικαστηρίου.

Απορρίπτει αυτή κατ' ουσίαν.

Επιβάλλει τα δικαστικά έξοδα του εφεσίβλητου, για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας, σε βάρος του εκκαλούντος, τα οποία ορίζει στο ποσό των τριακοσίων (300) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στον Πειραιά, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους, στις 30-4-2020

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ